GéHáčko

Autorka obálky časopisu: Nella Vagerová, IV.A

Hostivice.skauting.cz

SKAUT

DOBRODRUŽSTVÍ
ČEKÁ PRÁVĚ NA
TEBE

Chceš poznat, co je to skauting?
Chceš poznat nové lidi z celého světa?
Chceš si užívat nevšedních her a dobrodružství?
Chceš být stejný borec nebo borkyně jako Bear Grylls?

Pokud ano, tak nám neváhej napsat na email
skaut.hostivice@seznam.cz a přihlaš se do našeho oddílu.
Hledáme nadšené hochy a děvčata od 12 do 19 let.

PŘIPOJ SE K HOSTIVICKÝM SKAUTŮM

PS: FUNGUJEME I V DOBĚ COVIDU (ONLINE)

Obsah časopisu

Úvodní komentář redakce časopisu	**4**
Příběhy slavných knih - Karel Hynek Mácha	**5**
Aktuality města Hostivice	**7**
Aktuality ze světa	**8**
Aktuality ze školy a IKAP	**9**
Hudební okénko - ze života Beethovena	**10**
Hudební okénko - koncerty v ČR	**12**
Recepty - křupavé vločkové muffiny	**14**
Rozhovor - Ricardo Hoineff	**16**
Počítačové hry	**24**
Audience v kabinetě - Andrea Mottlová	**25**
Hlášky našich profesorů	**27**
Významná historická výročí - Zdeněk Miler	**28**
Zvířata	**30**
Soutěž!	**31**
Rozhovor - Anežka Rusevová	**32**
Rozhovor - Lukáš Ryba	**34**
Připomínky a návrhy studentů	**37**
Studentský ateliér	**38**

Úvodní komentář

Milí čtenáři,

opět se spolu po pár měsících setkáváme a já, spolu s celou redakcí, vám přinášíme nové číslo našeho školního časopisu. Jak si na následujících stránkách budete moci všimnout, náš časopis jsme rozšířili a všemožně vylepšili. Hlavní zásluhu na tom máte vy všichni, kteří jste odpověděli v dotazníku, jejž jsem rozesílal zhruba týden po vydání pilotního dílu na Teamsy. Rozhodl jsem se mu věnovat i samostatnou rubriku, kterou naleznete na stránce **37**. Dozvíte se v něm konkrétnější změny a názory naší redakce na vaše návrhy a připomínky.

Časopis jsme rozšířili i o mnoho dalších rubrik, o které jste si psali. Jako příklad mohu uvést rubriku Hudební okénko nebo Recepty. Tématům se redaktoři a redaktorky věnují ve svém čase velmi aktivně, takže o zajímavé informace rozhodně není nouze.

Na závěr mi dovolte vám znovu popřát především zdraví, protože, bohužel, normální stav je v nedohlednu. Doufám, že vám alespoň náš časopis zlepší náladu a u jeho četby se odreagujete.

Michal Králík

šéfredaktor školního časopisu

Karel Hynek Mácha - Máj

Pravda oděná do příběhu projde každými dveřmi, řekl kdysi učitel Komenský. A proto my se vám v této rubrice budeme snažit přiblížit pomocí příběhů slavné knihy české i světové literatury. Každé slavné dílo má svůj druhý plán, svůj skrytý příběh a svého autora, jehož život bychom neměli opominout. Díla, o kterých zde budeme psát, budou nejen historicky významná a nadčasová, ale zároveň se mohou objevit v maturitním seznamu četby, ze kterého čerpáme.

Autor: Vojtěch Brodský, VI.A

Případ Máj

Byl pozdní večer – první máj –
Večerní máj – byl lásky čas.

Kdo by neznal tyto verše, které jsou synonymem lásky, vášnivého mládí a ideálem milostné poezie, k níž se vztahují generace mladých mužů, jež chtějí své drahé polovičce vyznat lásku milostnou básní.

Co stojí za onou básní a co Máchu inspirovalo k sepsání básně? Karel Hynek Mácha se narodil v roce 1810 v Praze. Jako mladý se angažoval v ochotnickém divadle a nastoupil na filozofickou fakultu.

Máchovo dílo zrcadlí jeho vášnivého cestovatelského ducha. Byl fascinován zříceninami, jejichž seznam si sepisoval. Svou nejdelší cestu uskutečnil v roce 1834 do severní Itálie. Nejčastěji ale mířil na svých putováních severně od Prahy do oblasti Kokořínska, Českého ráje a Krkonoš. Do Krkonoš se vydal se svým přítelem Hindlem v roce 1834 na devítidenní pouť s cílem na Sněžce, kterou zvěčnil ve sbírce Pouť krkonošská. Mácha je dokonce zapsán v návštěvní knize Sněžky.

https://cs.wikipedia.org/wiki/Karel_Hynek_M%C3%A1cha

Otcovrah

Nebylo by Máje bez romantické krajiny a mýtického hradu Bezdězu, který se tyčí nad ní. Mácha procházel těmito místy při své pouti do Krkonoš a rád se sem vracel. Velký rybník pod hradem dnes nese básníkovo jméno a jeho okolí se říká Máchův kraj. Básníkův přítel Hindl v Doksích, jimž je Bezděz dominantou, pracoval jako hospodářský úředník valdštejnského panství. Právě při pobytu u svého přítele se Mácha seznámil s příběhem otcovraždy, která se udála v šest kilometrů vzdálených Rozprechticích u Dubé šedesát let před Máchovou návštěvou. Tehdy mladý Hynek Shiffer zabil svého otce, který nechtěl svolit k sňatku svého syna s dívkou z kovárny. Hynek na otce zaútočil, když pracoval na chmelnici a v domnění, že se nikdo nic nedozví, mrtvolu hodil do skalního úvozu.

Kolo smrti

Na Hynka však bylo uvaleno podezření, k vraždě se u soudu přiznal a byl odsouzen na smrt lámáním v kole. Poprava byla vykonána 19. července 1774 na pahorku Na spravedlnosti a jedná se o poslední svého druhu v Čechách. Je velmi pravděpodobné, že se Mácha s některými účastníky této hrůzné podívané sám setkal. Hlavním zprostředkovatelem, který Máchu s příběhem seznámil, byl hostinský Kampe, který měl na břehu Velkého jezera (později Máchovo) vinici a hostinec. Pro návštěvníky zřídil i plachetnice, které se později v Máji také objevují:

V jezeru bílých ptáků sbor,
a malých člůnků rychlý běh,
až kde jezero v temno hor,
v modré se dálce níží.

600 kusů

Máj je jediné dílo, které vyšlo za Máchova života. Nakladatele Mácha nemohl najít, a tak Máj vydal sám za peníze vypůjčené od svých přátel v nákladu 600 kusů. Výtisky poté osobně prodával v pražských ulicích. Dílo si ale našlo své čtenáře. Po měsíci měl Mácha už jen 250 výtisků. V řadách tehdejších obroditelů a intelektuálů si Máj příznivce nenašel. Některé dílo dokonce uráželo. Josefu Kajetánu Tylovi v básni chyběl národní a výchovný duch.

Voda smrti

V srpnu téhož roku, kdy vydal i prodal Máj, se mu narodil s Lori Šomkovou syn Ludvík. Měl již dokončené studium práv a v říjnu nastoupil na místo koncipienta (pomocný úředník) v Litoměřicích. Když se dozvěděl o narození, podnikl noční cestu z Litoměřic do Prahy, aby novorozeného syna viděl.

https://www.ceskatelevize.cz/porady/10134575629-maj/20751212022/2485-historie-maje/

Bylo to poprvé a naposled, co svého syna spatřil. Po návratu do Litoměřic si 23. října v odpoledních hodinách vyšel na blízký vrch Radobýl, kde napsal svou poslední báseň. Když při psaní spatřil nad Litoměřicemi hustý dým, seběhl do města pomoct s hašením.

„Pak jsem vylez na stodolu na špic a sedl jsem jako na koně, a ti druzí mi podávali vodu a já jsem furt střechu políval, aby nechytila; ale sotva jsem tam vydržel horkem a větrem. Vždycky než jsem vodu vylil, musil jsem ksicht natřít a napit se," napsal později rodičům. V následujících dnech se u Máchy začaly objevovat nevolnosti a příznaky infekční nemoci. Dnes je zřejmé, že se jednalo o lehčí formu cholery, kterou se Mácha nakazil, když lokal vodu při hašení požáru. Mácha umírá 6. listopadu, dva dny před plánovanou svatbou s Lori. Z důvodu obav ze šíření nákazy bylo na náhrobku datum úmrtí o den dříve.

Město Hostivice

Zpracovala: Denisa Černochová, VI.A

25.11.2020 – Z důvodu vládních opatření bylo zrušeno tradiční Hostivické světélkování, veřejné rozsvěcení vánočního stromu i každoroční koncert v kostele. Nicméně o svou výzdobu město nepřišlo, strom byl rozsvícen i bez účasti občanů a hostivické náměstí nám krásně svítilo po celý advent až do začátku ledna.

19.12.2020 – Byly dokončeny nové schody do městské knihovny, které umožňují vstup do zámecké zahrady přímo z parku za obchodem Lidl. Tento vstup je pro návštěvníky mnohem pohodlnější a pro děti i bezpečnější.

20.12.2020 – Skauti a skautky ze 4. oddílu Tomahawk přinesli poprvé Betlémské světlo až do našeho města. Mnoho lidí využilo této krásné tradice a odneslo si Betlémské světýlko domů.

21.12.2020 – Od tohoto dne je možno využít zdarma antigenní testování v buňce na náměstí. Zájemci se mohou registrovat na www.citylab.cz.

24.12.2020 – Každoroční zpívání u vánočního stromu bylo zrušeno.

27.12.2020 – Hostivice, jako celé Česko, opět přešla do 5.stupně indexu PES. Je umožněn pouze prodej základních potřeb, jsou omezeny služby, platí noční zákaz vycházení a školy, s výjimkou MŠ a 1. a 2. ročníků ZŠ, znovu přechází na distanční výuku.

1.1.2021 – Město Hostivice dnes oslavilo 43.narozeniny.

5.1.2021 – Technické služby města Hostivice apelují na všechny občany, aby své odzdobené vánoční stromky nechávali pouze na separačních místech, odkud je následně budou TS svážet a likvidovat.

Svět

Zpracovala: Denisa Černochová, VI.A

Evropská kosmická agentura oznámila na tiskové konferenci konané dne 1.12.2020, že podepsala kontrakt se švýcarskou společností ClearSpace na úklid vesmírného smetí. Tato mise je první svého druhu na světě a jako jedna z osmi zemí se na ní podílí i Česká republika. Mise je naplánována na rok 2025.

Dne 2.12. 2020 oznámil Elysejský palác, že ve věku 94 let zemřel bývalý francouzský prezident Valéry Giscard d´Estaing. Funkci prezidenta vykonával v letech 1974 až 1981. Podlehl komplikacím spojeným s nákazou Covid-19. Zemřel v kruhu rodiny ve svém domě nedaleko Tours v západní Francii.

Ve Velké Británii začali v úterý 8. 12. 2020 očkovat občany proti covidu-19 vakcínou od firmy Pfizer/BioNTech. Dne 21. 12. 2020 doporučila Evropská agentura pro léčivé přípravky (EMA) udělit vakcíně vyvinuté firmami BioNTech a Pfizer podmínečnou registraci. Evropská komise vzápětí tuto registraci schválila a očkovat se ve všech členských zemích EU začalo najednou, a to 27. 12. 2020.
Na začátku ledna vydala Evropská komise rozhodnutí, kterým se uděluje podmínečná registrace i vakcíně firmy Moderna. Distribuce vakcín bude dále probíhat postupně, dle kapacit výroby. Právě proto jsou ve vakcinační strategii stanoveny skupiny obyvatel, které budou očkovány přednostně.

1. 1. 2021 vystoupilo Spojené království Velké Británie a Severního Irska z Evropské unie. Skončilo přechodné období po brexitu a jen týden před ukončením tohoto přechodného období uzavřely Evropská unie a Británie dohodu, která bude určovat jejich vztahy od ledna tohoto roku. Uzavření dohody je dobrou zprávou nejen pro Evropskou unii a Velkou Británii, ale také pro Českou republiku, pro niž je Británie významným obchodním partnerem.

46. prezident Spojených států amerických Joe Biden obdržel při hlasování prezidentského sboru volitelů 270 hlasů potřebných k tomu, aby se mohl v lednu ujmout Bílého domu. Volitelé v jednotlivých státech se sešli 14. 12. a veřejně hlasovali pro oba kandidáty dle výsledků voleb. Bývalý prezident Donald Trump pokračoval ve zvrácení výsledků voleb až do inaugurace Joea Bidena, která se konala 20.1. Dne 6. 1. 2021 zasedal v Kapitolu Kongres, aby schválil výsledky voleb a potvrdil vítězství Joea Bidena. Po projevu, v němž Donald Trump vyzval dav k vyjádření nesouhlasu s výsledky voleb, se před sídlem nejvyššího amerického zákonodárného sboru sešli příznivci Donalda Trumpa, kteří násilně vtrhli do budovy Kapitolu a na zasedání Kongresu. Budova Kapitolu byla evakuována a částečně obsazena demonstranty. Zemřeli čtyři lidé. Ani toto však nijak nezvrátilo výsledky voleb a Kongres potvrdil vítězství Joea Bidena. V současné chvíli sílí hlasy po předčasném odvolání Donalda Trumpa a Sněmovna reprezentantů podpořila návrh ústavní žaloby na Donalda Trumpa za podněcování ke vzpouře v souvislosti s útokem jeho příznivců na budovu Kapitolu ve Washingtonu D.C. Donald Trump tak čelil impeachmentu podruhé.

Škola a IKAP

Zpracoval: Vojtěch Brodský, VI.A

Nákup dvou informačních tabulí, které jsou od října umístěné v nyní covidem zavřené budově školy, jsou součástí Implementace krajského akčního plánu (IKAP), který běží už v druhém implementačním období a navazuje na program, který probíhal od května 2018 do června 2020. IKAP II probíhá od 1.7. 2020 do 30.6. 2023. Významná část projektu je zaměřena na podporu polytechnického vzdělávání včetně investic do technického vybavení a do rozvoje gramotnosti, zejména digitální, včetně investic do vybavení. Informační tabule mají sloužit (v běžném režimu školy) k publikování jednotlivých výstupů z historického a přírodopisného projektu Sexty A, které probíhají v rámci programu IKAP II. Zároveň budou sloužit k promítání fotografií ze školních akcí. Vzhledem k tomu, že tabule jsou přenosné, mohly by v budoucnosti sloužit k přednáškám v aule školy, konkrétně při akcích Univerzity třetího věku, která byla z důvodu covidu minulý březen pozastavena.

Podrobněji o Implementaci krajského akčního plánu budeme psát v příštím čísle.

Ze života Beethovena

Autorka: Eliška Košanová, IV.A

Ludwig van Beethoven je a navždy bude velikánem světové hudby. Vloni v prosinci uběhlo 250 let od jeho narození. Vsadím se, že skladba „Pro Elišku“ nebo hlavní motiv Osudové symfonie „papapa pam…“ jsou pro vás důvěrně známé.

https://cs.wikipedia.org/wiki/Ludwig_van_Beethoven

Beethoven je rodákem z německého Bonnu. Výraznou roli v jeho dětství hrál otec, který byl sice vynikající zpěvák, ale známější byl spíše kvůli častému pití alkoholu. Měl velké ambice vychovat ze syna druhého Mozarta a snažil se zpeněžit Ludwigův talent podobně, jako když Leopold Mozart předváděl svého Wolfganga. Možná i díky drsné výchově se stal Ludwig velice schopným hudebníkem. Ne nadarmo o něm W. A. Mozart řekl: „Dávejte na toho kluka pozor! Jednoho dne donutí svět, aby o něm mluvil.“ Skládal jednu symfonii za druhou a byl prvním umělcem v historii, který se dobrovolně stal skladatelem „na volné noze“. Beethovenova kariéra virtuózního klavíristy bohužel rychle skončila – když mu táhlo na třicet, měl výrazné problémy se sluchem. Postupně omezoval svůj společenský život a vyhýbal se lidem. Jeho poslední symfonie (s Ódou na radost) byla dokončena v roce 1823, kdy byl Beethoven už úplně hluchý. Zemřel v roce 1827 ve Vídni ve věku 56 let.

Jsou ale věci, které o Beethovenovi ví málokdo…

Beethoven měl menší a silnější postavu. Jeho vlasy byly husté a neučesané, odmítal nosit paruku. Tvář měl zjizvenou od neštovic, stejně jako většina skladatelů té doby. Když procházel ulicemi Vídně, vlasy mu trčely zpod klobouku, míval špatně zapnutý kabát a chodil s rukama za zády. Svou povahou byl Beethoven netrpělivý, náladový a zbrklý. Byl velice tvrdohlavý, svobodomyslný, nepoddajný a stále bojoval proti svému osudu. Nemusím snad ani zmiňovat, že byl vynikajícím hudebníkem a klavíristou. Žádnému skladateli před ním ani po něm se nepodařilo tak moc ovlivnit následující generace hudebníků, než jak to dokázal on.

https://www.deviantart.com/artigas/art/Ludwig-van-Beethoven-07-152989423

Pro Elišku… nebo spíše Pro Terezu?

A proč se vlastně jedna z nejznámějších skladeb jmenuje Pro Elišku? Kdo vlastně byla ta Eliška? Skladba byla nalezena v Mnichově až po Beethovenově smrti německým vědcem Ludwigem Nohlem a dosud není jasné, komu byla skladba věnována. Někteří vědci tvrdí, že Nohl špatně opsal název skladby ve staroněmčině jako Pro Elišku místo Pro Terezu. Touto Terezou mohla být Therese Malfattiová, kterou Beethoven neúspěšně požádal o ruku.

Další kandidátkou na věnování díla byla pěvkyně Elisabeth Röckelová, která se později provdala za Beethovenova přítele i rivala v jedné osobě Johanna Nepomuka Hummela.

Někteří vědci tvrdí, že skladbu Pro Elišku Beethoven vůbec nesložil, ale byla napsána jejím nálezcem Nohlem… Pravdu se už zřejmě nikdy nedozvíme…

Prokleté číslo 9

V díle Beethovena jsou symfonie tím nejcennějším – často v nich bojuje se svým osudem a věří, že svět bude lepší. Jeho Devátá symfonie ovlivnila všechny skladatele konce 19. století a nastavila velmi vysokou laťku, kterou bylo těžké překonat. Po Beethovenovi až do počátku 20. století nikdo více symfonií nesložil. Tajemné číslo 9 se stalo jakýmsi zákonem pro další skladatele – pokud se oni sami pokusili skládat symfonii č.10, nevyšlo jim to. Některá symfonie se například ztratila, nebo desátou nestihli dokončit a zemřeli. I přesto, že Beethoven nikdy nedopsal Desátou symfonii, se jí přibližně po 200 letech dočkáme. Postará se o to umělá inteligence. Tým muzikologů a programátorů nechal počítač, aby si detailně nastudoval Beethovenovo dílo a ve stejném stylu dokončil Desátou symfonii. Počítačová rekonstrukce se měla objevit na veřejnosti během dubna minulého roku nedaleko Bonnu. Koncert se bohužel kvůli pandemii konat nemohl, ale snad se dočkáme letos. Oslavy na počest 250. narozenin Ludwiga van Beethovena potrvají až do září 2021.

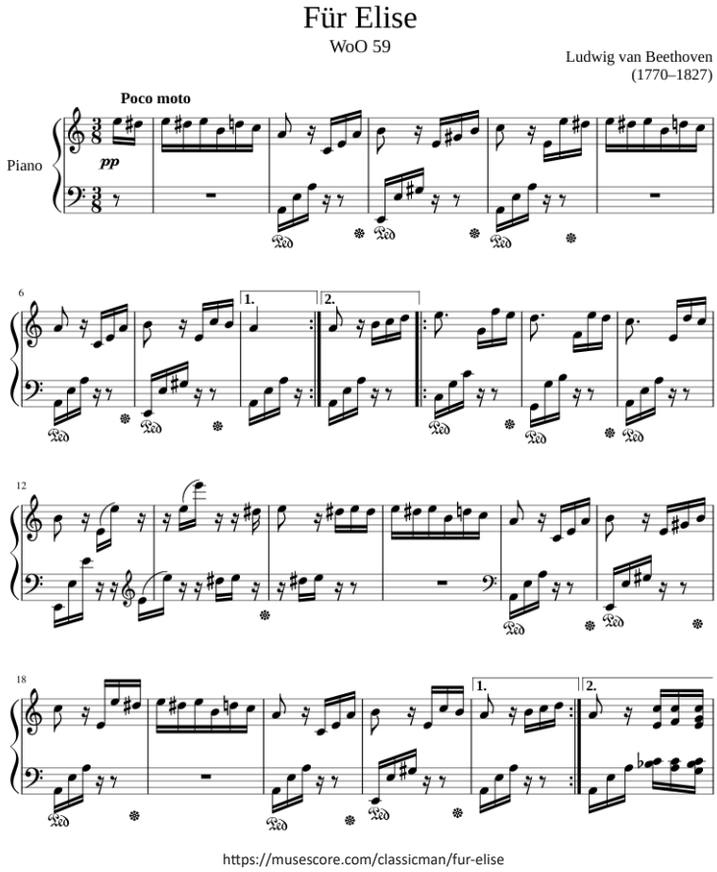

https://musescore.com/classicman/fur-elise

Koncerty v ČR

Autorka: Terezie Babická, IV.A

Yungblud

Říká vám něco jméno Dominic Harrison? Neříká? Ale pod jeho uměleckým jménem ,,Yungblud‘‘ ho určitě znáte. Jestli máte zájem prožít nezapomenutelný koncert tohoto multitalentovaného idola mnohých dívek, neváhejte se 4. listopadu 2021 zastavit na jeho koncertě, který neproběhne nikde jinde než v Praze.

https://www.google.com/search?q=yungblud+mediucation&tbm=isch&ved=2ahUKEwiCw9Wv_bfuAhUleRoKHaN0D-g8Q2-cCegQIABAA&oq=yungblud+mediucation&gs_lcp=CgNpbWcQAzoECAAQEzoCCAA6BAgAEB46BAgAEBhQs4gBWIicAWDenw-FoAHAAeACAAT6IAZYHkgECMTaYAQCgAQGqAQtnd3Mtd2l6LWItZ8ABAQ&sclient=img&ei=jzEPYMK_BIjyaaPpuXg&bih=1041&-biw=2133#imgrc=O1Od1y1jLn2kmM

Lordi

Skupinu Lordi si můžete spojit s jejich nejslavnějším hudebním klipem Hard Rock Hallelujah. Pro ty, kteří se stále nechytají, skupinu tedy ve zkratce představím. Lordi je hard rocková/heavy metalová skupina z finského Rovaniemi, která letos vyjíždí na evropské turné k novému albu a zastávka v České republice rozhodně nemůže chybět. Koncert by měl proběhnout 25. února 2021, čemuž epidemiologická situace zrovna nepřidává, ale budeme věřit, že se situace zlepší.

https://www.metalforever.info/article.php?id=33045

https://festivaly.eu/dyk-forum-karlin-praha-2020

D.Y.K.

Jestli vaše uši uvítají spíš koncerty českých interpretů, koncert Vojty Dyka pro vás bude tedy ideální. Spolu s americkou kapelou v Česku chystá jedinečných 7 koncertů, tak si je rozhodně nesmíte nechat ujít.

IRON MAIDEN

Pokud jste někdy slyšeli pojem ,,Fear of the Dark“ nebo ,,KILLERS“, asi tušíte, o čem tento odstavec bude. Jestli si pod pojmem Iron Maiden nic nepředstavíte, pokusím se vás uvést do děje krátkým popisem této anglické heavymetalové skupiny.

Byla založená v roce 1975 ve Východním Londýně baskytaristou Stevem Harrisem. Velmi známý, troufám si říct, že až legendární je jejich maskot Eddie, kterého najdete na obalech veškerých alb, která tato skupina kdy vydala. Pokud byste tuto nepřekonatelnou skupinu chtěli zažít na vlastní kůži, máte možnost 15. června letošního roku, kdy vystoupí v našem hlavním městě.

https://totalrock.com/iron-maiden-s-legacy-of-the-beast-touring-update-2020-21/

Marek Ztracený

Jeden z nejoblíbenějších a nejúspěšnějších zpěváků na české scéně (až po Leoši Marešovi samozřejmě) rozjíždí nové turné, kterého by byla velká škoda nezúčastnit se, tak neváhejte objednávat vstupenky. Rozhodně toho nebudete litovat!

https://www.ireport.cz/clanky/interpreti/13032-marek-ztraceny

SlipKnoT

Jestliže jste někdy zaslechli jméno Corey Taylor, ale nevěděli jste, kam tohoto talentovaného, ačkoliv někdy šokujícího a bláznivého zpěváka zařadit, tak je to právě k této skupině. Jelikož stojí za většinou úspěchů skupiny SlipKnoT, která mimochodem pochází z Ameriky, neřadí se do jiného žánru, než je metal - pro upřesnění jsou to převážně tyto podžánry: Alternative metal, nu-metal a nebo heavy metal.

https://www.grammy.com/grammys/artists/slipknot/8390

Od jiných skupin se liší převážně svými děsivými, spíše až hororovými maskami (viz fotografie), takže pokud máte o strach postaráno, můžete jejich umění pocítit na vlastní kůži 29. července letošního roku, kdy už snad bude epidemiologická situace lepší.

Křupavé vločkové muffiny

Autorka: Kristína Ščerbíková, IV.A

Muffiny, ať už je uděláte jakkoliv, jsou a vždy budou oblíbené. Jsou totiž jednoduché na přípravu a můžete si je vždy udělat podle svých představ. Já se rozhodla pro tyto nejen proto, že jsou zdravé, ale dokonce jsou i veganské. Hotové jsou za pár minut a mají krásně vláčné těsto, na rozdíl od jiných koláčů.

CO BUDETE POTŘEBOVAT?

2 ½ hrníčku (300 g) ovesných vloček

1/3 hrníčku (110 g) javorového sirupu

1 čajová lžička kypřícího prášku do pečiva

špetka soli

1/3 hrníčku (80 g) ořechového másla (nebo Hery)

1 čajová lžička vanilkového extraktu

¾ hrníčku (180 ml) rostlinného mléka

hrst arašídů

hořká čokoláda

POSTUP

Jako první si namočíme vločky v mléku a necháme pár minut odstát. Jsou pak mnohem vláčnější a jemné.

Následně přidáme javorový sirup, kypřící prášek, sůl, vanilkový extrakt a ořechové máslo nebo Heru).

Všechno spolu dobře promícháme a přidáme ořechy.

Těsto rozdělíme do forem na muffiny a posypeme kousky čokolády.

Následně vložíme do trouby rozehřáté na 190 stupňů a pečeme 20 minut. Poté necháme pořádně vychladnout, aby se muffiny při vyndávání z forem nerozsypaly. Muffiny jsou výborné jak teplé, tak studené. Dobrou chuť!

O životě a skle

Ricardo Hoineff je člověk, kterého znám od dětství. Chodil na výstavy do naší rodinné galerie a už jako malá jsem zjistila, že je naším rodinným přítelem. Až postupem času jsem si uvědomila, že ten vtipný pán s dlouhým, zatočeným knírkem a silným cizím přízvukem je i skvělý sklář a scénograf.

Autorka: Ester Železná, III.A

Píšu pro studentský časopis a mám na tebe pár otázek ve spojitosti s tvým středoškolským životem. Začala bych touto: Na jakého učitele nejraději vzpomínáš?

https://hoineff.com/

To si velmi dobře pamatuju. Byl jsem dítě, které mělo velký problém se soustředěním a měl jsem jednu učitelku dějepisu, která trvala na tom, že když jsme měli zkoušky, museli jsme odpovídat přesně tak, jak to bylo napsáno a jak to ona nadiktovala do sešitu. Ale já se potřeboval vyjádřit a dokonce jsem opakoval ročník. Fakt problém ve škole, nebyl jsem zrovna nejlepší žák ve spoustě předmětů. Když jsem byl v osmé třídě, měnil jsem školu a zrovna když jsem tam přišel, měnili se učitelé dějepisu. Ten učitel byl naprosto úžasný, vykládal jednu věc: že data a jména najdeš vždycky v knihách, ale souvislosti, co bylo předtím a co vzniklo potom, tomu musíš rozumět. To nejde opakovat. V tom momentu mě to začalo bavit, protože už to nebylo jenom opakování, ale bylo to i přemýšlení. Takže to byl tenhle učitel dějin, profesor Marcel.

Jaké bylo tvoje zázemí v ohledu bydliště a rodiny?

Měl jsem větší možnosti než většina lidí. Jsem z židovské rodiny, která byla majetná. Proto, že táta je z rodiny, která pocházela z Evropy a emigrovala do Brazílie, a nebyli na tom nejlépe, si pak vydělával jako stavební inženýr. Vždycky říkal, že ve vzdělání a na stole bude jen to nejlepší. A měl jsem opravdu skvělé školy. V Brazílii byl obrovský rozdíl mezi

soukromou a státní školou. A tím, že jsem byl problematický, jsem jednu dobu ani do školy, ani na kroužky nechodil. V Brazílii je hodnocení od jedné do deseti, deset je nejvíc. Vyučování začíná v únoru, takže listopad, prosinec, leden jsou prázdniny. Dělalo se to tak, že děti, které měly nad osmičku, nemusely dělat závěrečné zkoušky a měly dřív prázdniny. Ti problematičtí (smích) měli ještě navíc měsíc a dělali zkoušky. V té době nás bylo malinko, takže opravdu nešlo nedávat v hodině pozor. Až potom jsem tedy měl osmičky a devítky, ale předtím to byly třeba dvojky nebo trojky. Táta z toho byl úplně šílený, říkal, proč jsem nedával v hodině pozor. Potom mě poslal na těžší školu, že tam bude větší drill. Bylo to ale stresující, začal jsem i mít problémy se žaludkem, tak jsem se vrátil do původní školy. Ten stres byl hlavně proto, že jsem musel začít úplně znovu, najít si nové kamarády. Byl jsem hodně stydlivý, vždycky jsem hodně mluvil, ale byl jsem nejmenší a nejslabší ve třídě. Byl jsem takový pasivní, od toho se dá očekávat šikanování. Pak jsem dělal úplně jinde gymnázium a to byly nejlepší tři roky mého života. To byla taky židovská škola, ale trochu jinak zaměřená. Bylo nás ve třídě třináct, maximální luxus, tím pádem jsem byl dobře připravený, když jsem dělal zkoušky na vysokou.

Když jsi takhle studoval, měl jsi čas na brigádu?

Měl. Protože jsem byl tak problematické dítě, měl jsem umělecké sklony, jenomže táta z toho měl velký strach. Měl strach, že se jako umělec nedokážu uživit, a tak dál a tak dál. Psycholožka mi tehdy doporučila,

https://hoineff.com/coral-project.html#lg=1&slide=0

abych chodil na nějaké umělecké kroužky. To bylo úžasný, protože jsem se dostal k jednomu umělci, který dodnes učí a je jeden z nejlepších v Brazílii. Je to starší pán, ale to bys do něj vůbec neřekla, je neuvěřitelně aktivní. Chodil jsem k němu na ty kroužky, což mi hodně pomohlo a bylo vidět, jak mě ty kroužky ovlivnily. Zlepšilo se mi soustředění, uklidnil jsem se. Najednou jsem začal být i lépe hodnocený ve škole. On pak měl vždycky o letních prázdninách jakoby tábory, ne že bychom tam spali, ale chodívalo se tam od rána do odpoledne, v podvečer byly kurzy pro dospělé. Hodně brzo mě zařadil do těchto kurzů a když byly prázdniny, dělal jsem s nimi skladníka.

https://hoineff.com/asas-project.html#lg=1&slide=0

Byly tam barvy a papíry, musel jsem být zodpovědný, kolik toho máme, kolik toho musíme koupit. Mně bylo třináct a pamatuju si, že když jsem dostal platební šek, měl jsem velmi dobrý pocit. Bylo to krásné léto. A mohl jsem si z toho koupit hodně barev a táta nemohl nic říct (smích).

Jaký je tvůj nejsilnější zážitek ze střední školy nebo co si nejvíc pamatuješ?

Textové poleTohle bylo pro mě hodně těžké období. Budu o tom muset mluvit, protože to bylo hodně důležité. Od doby, co jsem se narodil, myslím, že až do roku 1991 se v některých zemích homosexualita trestala a byla na seznamu psychických nemocí. Uvědomil jsem si, že jsem gay kolem třinácti, čtrnácti let. Měl jsem hodně moc kamarádek, rád jsem byl s holkami, ale viděl jsem, co se děje, když se koukám na kluka. Tím pádem to pro mě bylo velmi bolestivé a neměl jsem, s kým o tom mluvit. Odrazilo se to pak i na mém zdraví, byl jsem těžký astmatik a ten stres mě hodně poznamenal. Na druhou stranu tam byly dvě blízké kamarádky, jedna z nich je dodnes moje kamarádka v Brazílii, Monah. Mohl jsem se jí úplně svěřit. Mimo jiné je dneska profesorkou psychologie na vysoké škole, opravdu mi byla oporou. Na té střední škole to opravdu bolelo, protože jsem nevěděl, co se sebou. Tenkrát nebyly filmy, literatura. Dnes jsou festivaly, dnes člověk zapne Netflix a každý druhý seriál má gay pár nebo nějakého gay kluka. Už se o tom, zaplať pánbůh, mluví. Cítil jsem se strašně špinavý. Ještě ke všemu jsem z židovské rodiny a nejhorší byl Yom Kippur*. Je tam jedna modlitba, kde se bouchá do prsou a říká se u toho, že je ohavnost, aby muž ležel jako žena. Musel jsem pak hledat hodně informací, jak zpracovat tyhle věci a dá se říct, že to pro mě bylo hlavní téma během střední školy. Ale ne že bych se takhle 24 hodin denně trápil, měl jsem suprovou partu třinácti lidí. Je super, že se teď o tom mluví. Nemám rád slovo bojovat, protože to znamená, že někdo něco ztratí. Na tu společnost jsou stále kladeny větší nároky a bude se na tomto muset pracovat ještě víc.

Jak už tady mnohokrát zaznělo, ty jsi původně z Brazílie. Jak se ti tady žije?

Příští rok tady budu už třicet let a jsem až pyšný, že jsem mohl zažít ten historický moment. Přišel jsem do země, která byla, ve srovnání s Brazílii, v některých věcech pozadu. Ale v některých byla napřed. Ty sociální rozdíly tady nikdy nebyly tak velké jako v Brazílii. Hlavní je, že za těch třicet let, i když řešíme teď

**Yom Kippur - Den smíření, kdy Židé vyznávají své hříchy a žádají po Hospodinu, aby jim odpustil. Současně si odpouštějí vzájemně, co kdo komu nedobrého provedl. Je to jeden z nejvýznamějších dnů v judaismu*

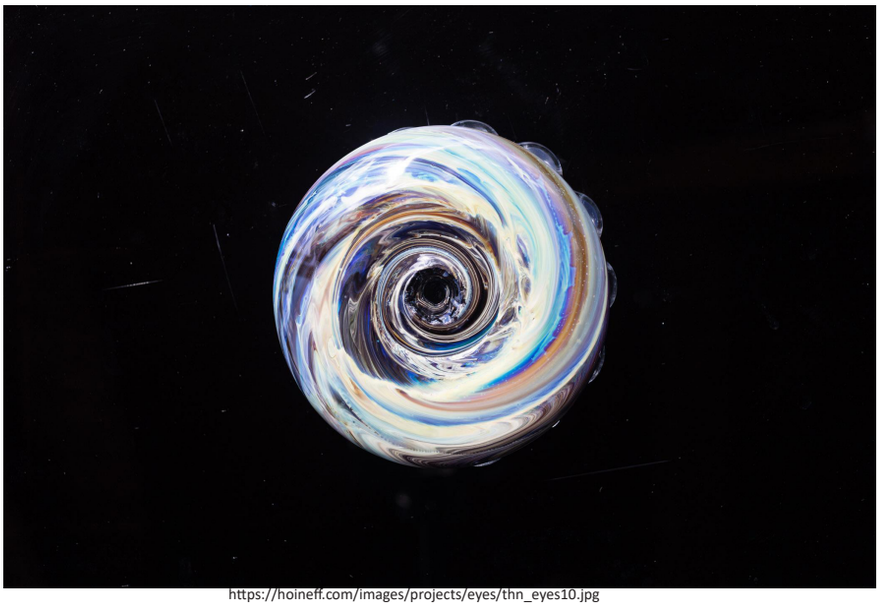

https://hoineff.com/images/projects/eyes/thn_eyes10.jpg

politické problémy i tady, je tu životní úroveň naprosto vynikající. Největším symbolem demokracie je, že můžeš zapnout kohoutek a napít se, protože hodně zemí a lidí to nemá, přitom my to bereme jako samozřejmost. Žije se mi tady nádherně, akorát my chybí Slunce. Na druhou stranu máme možnost cestovat. Každý člověk, který tady normálně pracuje, má peněz dost, aby si mohl vzít dovolenou a někam jet. Česko má tu velkou výhodu toho, kde je. Člověk vezme auto a za dvě hodiny je v Německu, za čtyři hodiny jsi z Prahy ve Vídni, je to všechno hodně blízko. To je pro nás z Brazílie něco nemyslitelného. Tam můžeš jezdit deset dní a nedostaneš se ani za hranice. Příroda se mi tady moc líbí, ale tenhle rok jsem smutný, protože mi chybí Slunce a i sníh, tak doufejme, že se to změní. Bylo to zvláštní, protože předtím jsem nikdy nebyl v cizí zemi v Evropě. Když jsem přijel sem, neuměl jsem váš jazyk, ale v Praze jsem se vždy cítil dobře, bezpečně. Památky, na které se vy koukáte jako na další starý dům, byly pro mě kvůli kontrastu úplně ohromující. Už jsem měl vystudované čtyři roky scénografie na vysoké škole a jedna věc je učit se o gotice a plánech, kolik to má mít metrů, druhá věc je vejít do té katedrály (otevře pusu v údivu) a mít ten pocit.

Jaké běžné věci ti u nás přišly zpočátku úplně zvláštní?

Těch je milión. Tenkrát to bylo docela vtipné, protože to nebylo dlouho po revoluci a hodně věcí tady nebylo úplně normálních, teda aspoň ne pro mě. Měl jsem v některých věcí mínusy. Třeba jsem tenkrát skoro vůbec nejedl hovězí a vepřové, to znamenalo, že moje stravování tady spočívalo v kuřeti, rybě a sýrech. Tenkrát ale čerstvé kuře k prodeji nebylo (smích). Byla to taková mražená kostka, v takových žlutých umělohmotných síťkách, takže hygiena pro mě žádná a hlavně to bylo bez chuti. My jsme z toho doma dělali kuřecí polévku, ale z tohohle to úplně nešlo (smích). Shodou okolností je moje máma biolożka a vědkyně. Už v roce 1988 spolupracovala s ústavem v

Českých Budějovích. Když jsem si chystal kufr, a to jsem se mimochodem rozhodl úplně nezávisle tři roky poté, co tam máma byla. Ona mi najednou do kufru začala strkat strašně moc mýdla a kapesníků. Říkám jí, že se zbláznila a ať to nechá na mně. Vtipné bylo, že toaletní papír se kupoval v papírnictví, kvalita jako smirkový papír, takže ty kapesníčky mi na delší dobu hodně pomohly (smích). Další novinkou pro mě bylo to, že člověk přijde domů a zouvá se, to si myslím, že je jedna z nejvíc super věcí, co tu je. Těch historek je hodně moc.

Jaký zážitek z působení v mediálním světě si dodnes pamatuješ?

To se nedá popřít, byla to určitě Novamba za mého působení v TV Nova. To začalo v roce 2003, možná dřív. My jsem měli připravit jednu letní kampaň a je zajímavé, jak jsem tenkrát ještě špatně rozuměl češtině. To byla doba, kdy začala Nova točit seriály a název toho léta byl Roztočené léto. Já jsem to pochopil, že se má točit fyzicky, jako taneček, takže pro mě to bylo Roztančené léto. Principem bylo, že jsme s kamarádkou vymysleli úplně jednoduchou choreografii, pravá, levá, nahoru. Ta kampaň začala tím, že se ukazoval jenom ten tanec a potom třeba za dva týdny začaly takové spoty. Představ si, že jede žena na kole po louce a najednou uslyší tu hudbu, upustí kolo, udělá taneček, skončí hudba, vezme kolo a jakoby se nic nestalo jede dál. To byla taková neuvěřitelná bomba, že tenkrát začali lidé točit na videokazetách sebe v různých situacích a posílali to do televize. To byla zpětná vazba, jakou jsem nikdy nezažil. Kampaň byla tak velká, že skladatel Věrčák udělal úplně úžasnou písničku jako jen takový jingle, že to bylo tenkrát nejvíce prodávané zvonění na mobil. Celé to mělo tak velký úspěch, že se i vymyslel text a Lucie Bílá udělala nahrávku. Zimní kampaň jsme točili na Václaváku, kde bylo 500 lidí a všichni tančili. Dostal jsem pak nějaké ocenění za jiné kampaně pro Českou televizi, když jsem tam pracoval, ale emocionálně to proti tomu nic nebylo.

https://foundwork.art/artists/ricardohoineff?fbclid=IwAR1a0yCefgcVKGv-LtrOKKi7_kW8Xbkagv7OABxzILVabl73cr_DC7VJMYk

Rovnou bych navázala na tu Českou televizi, tím, že jsi pracoval na Stardance. Jaké to bylo podílet se na jednom z nejvíce sledovaných pořadů u nás?

Jednu věc musím vyjasnit. Nedělal jsem scénografii uvnitř toho pořadu, to vždycky dělal pan Svoboda, který je fantastický, ale pracuje v jiném oboru. Pracoval jsem na scénografii a vymýšleli jsme znělky, (šeptem) což je lepší (smích). Nepodílel jsem se na všech řadách, připravil jsem jen šest znělek. Pro mě to bylo vždycky takové ,,créme de la créme". Ta hudba je nejlepší, protože tak velkou kampaň žádná televize nedělala. Je to pořad, který každému přiroste k srdci, protože tam není žádné násilí. Je tam jenom úžasná hudba, nádherné kostýmy, hlavně krásné tance, vtipy, tam nepadne jediné sprosté slovo. V dnešní době je to tak milé. Zvlášť když je všechno uspěchané, agresivní, s kontrastem a stresy. Tam je největší stres, jestli vyhodí tvoji oblíbenou tanečnici nebo herce z pořadu (smích) a je to dojemné. Tím pádem pokaždé, když mě pozvali, jsem se cítil poctěn. Ta práce, kterou dělám a mám ji rád, není jenom architektura toho, jak to bude vypadat, ale hlavně koncepčně vymyslet, jak to bude všechno vypadat. Pro Stardance jsem vymyslel nejhezčí propriety, co jsem kdy dělal. Zrovna dneska jsem na Facebook dával vzpomínku, že jsou to dva roky od doby, kdy Stardance vyhrál Jiří Dvořák a já měl tu obrovskou radost, že tu skleněnou cenu pro vítěze jsem dělal já.

https://hoineff.com/optic-project.html#lg=1&slide=0

Tys mi teď zase tak hezky ,,nahrál" na to sklářství. Pro mě je ohromně fascinující, že cizinec převzal tak typicky českou aktivitu a že se tím teď zabývá. Co tě k tomu přivedlo?

To je nádherný příběh. Je dost možné, že mě to zase bude dojímat. Člověk si musí uvědomit, že všechno co dělá, může ovlivnit životy jiných lidí na neuvěřitelné úrovni. Představ si, že v Novém Boru, což je centrum českého sklářství, za totality úplně skončila tradice Masopustu a lidové tradice. Je to kraj s velmi zvláštními osudy, ale přitom tam to sklo zůstalo. Byl tam jeden člověk, Radovan Novotný, který už

bohužel nežije, zemřel před dvěma roky. On byl zodpovědný za kulturu v Novém Boru, staral se o kino a divadlo. Patřil do té komise, která vybírá filmy na festivaly, studoval totiž na FAMU jako režisér. Dokázal přinést filmy a dělal velké premiéry, přišli i ti herci. Nový Bor měl zrovna slavit 260 let od povýšení na město a Radovan chtěl tu tradici Masopustu vrátit. Ale jak? Tahat lidi na ulici, slavit nějaký Masopust v únoru, když je zima? Nový Bor má takovou nevýhodu, že to není malá vesnice, ale také to není velké město, něco mezi tím. Protože znal historii, dozvěděl se, že hodně lidí emigrovalo z té oblasti do Brazílie a tím pádem měl nápad, že udělá Masopust v duchu brazilského karnevalu. V rámci toho vymyslel celý festival - Česko-brazilské dny. Bylo to tak, že v pátek byla vernisáž nějakého umělce, k tomu koncert, potom ples, brazilské jídlo a pití k tomu. Pak druhý den alespoň dva filmy a přednáška, odpoledne průvod po městě. Tenkrát na mě získal kontakt od dvou nezávislých lidí, neznali jsme se. On chtěl, abych tam byl jako umělec a měl výstavu. Říkal jsem si, co tam budu vystavovat? Zatím jsem ještě dělal jenom

https://hoineff.com/heart-project.html#lg=1&slide=0

scénografii a dekorace v televizi nemají s vystavováním nic společného. Dohodli jsme se, že vystavím obrazy, co jsem maloval a takové velké objekty spojené s tím karnevalem. Protože to byla oslava, bylo to něco velkého, opravdu mega. Přijeli zástupci ze všech bratrských měst a z Ruska, Francie a tak dál. Druhý den jsme zavítali na hutě a tam jsem poprvé viděl foukat sklo. Ester, já jsem měl tak rozporuplné pocity. Byl jsem v úžasu a byl jsem naštvaný, protože už mi bylo nějakých 38 a já jsem si říkal: “Do prčic, proč jsem tohle neviděl před dvaceti lety? Když jsi scénografem, musíš umět malovat, ale nejsi malíř. Musíš umět sochat, ale nejsi sochař. Zkoušel jsem malovat, ale trápilo mě to, řekněme to takhle. Nikdy jsem neměl nějakou pravidelnou činnost, i když jsem chodil na ty kroužky. Prostě jsem jen byl naštvaný, ale nějak mi to jen zůstalo v hlavě. Dál jsem spolupracoval s Radovanem, jezdil jsem do Boru, dělal jsem workshopy s učitelkami, přípravu na ty karnevaly a místo, které nám uvolnili, byla sklářská škola, takže to byl náhled dovnitř. Rok 2010 pro mě byl takovým zvláštním rokem. Rozešel jsem se s režisérem, se

kterým jsem hodně dlouho dělal a měl jsem tenkrát pocit, že už nemám co dát televizi. Umřel mi táta. Bylo to milión věcí dohromady. Řekl jsem si, že tu práci v televizi trochu zastavím, probral jsem to i s mým partnerem Radkem a finančně jsme si to dovolit mohli. Každý rok mi z Boru posílali, že pro mě udělají dvoutýdenní kurz sklářství, jenže dvoutýdenní kurz je jako dvoutýdenní kurz hraní na klavír, to prostě nejde. Hned druhý den, to bylo v září ve čtvrtek, jsem volal do Boru a v pondělí už jsem tam byl. Z toho ,,dvoutýdenního kurzu" se staly tři roky na odborné vysoké škole. Mně už bylo tenkrát 41, spolužákům 19 a 20, takže to klidně mohly být moje děti. Bydlel jsem tři fantastické roky na internátě, Radek byl doma. Bylo pro mě hodně těžké učit se chemii a technologii v češtině, na tohle jsem nejvíc hrdý. Mezitím jsem dlouho bez televize nevydržel, dokonce jsem v roce 2011 dělal nádhernou vánoční kampaň, kde jsme dokázali spojit tu sklářskou školu a z 50 kg krystalů jsme udělali čtyřmetrový stromeček. To sklo mi přirostlo k srdci až tak, že jsme postavili chalupu, kde mám ateliér a dělám doma, což je moc příjemné. Nefoukám, já dělám fusing, to je úplně jiná technika. Těch technik je milión - od broušení po vitráž. Je to nádherná profese a řemeslo, je vidět ta zručnost v lidech. Se sklem jsem konečně našel médium, se kterým jsem naprosto spokojený a nedokážu to přestat dělat.

Co považuješ za svůj největší životní úspěch?

Vztah s partnerem. To, že se mi povedlo najít tak úžasného člověka, který je opravdu parťák a 23 let jsme spolu. Je to moje největší opora, největší láska, první fanoušek. To je můj největší úspěch. Na stejné úrovni je to, že jsem přijel do cizí země a ta země se stala mým domovem.

To je opravdu krásné. To by bylo z mého obsáhlého rozhovoru všechno, moc ti děkuji!

Taky děkuju, fakt moc.

Naskenováním tohoto QR kódu se dostanete na videoukázku Ricarda a jeho práce, společně s odkazem na jeho stránky.

Počítačové hry

Autorka: Terezie Babická, IV.A

THE FOREST II

Pro nováčky bych ráda uvedla, že The Forest je open-world (=typ hry, která hráči umožňuje volně se pohybovat po virtuálním světě a nechává mu značnou volnost ve výběru cílů) survival hra, která vyšla v roce 2018. První hra se primárně zaměřovala na přežití, zatímco v druhé by se mělo jednat více o příběh, ve kterém budete aktivně vyhledávat kontakt s monstry, tudíž o mrazivou atmosféru rozhodně nepřijdete.

https://igamers.cz/the-forest-bude-mit-pokracovani/

KFC HERNÍ KONZOLE

Společnost KFC oznámila už minulý rok v červnu, že pracuje na vlastní herní konzoli s názvem KFConsole, jenže ji jen málokdo bral vážně. Uvedení do prodeje společnost naplánovala na 12. listopadu 2020, což jim tedy nevyšlo. Do přihrádky zvané Chicken chamber bude odvádět odpadní teplo, které generují její komponenty: zejména grafická karta a procesor a tímto se budou ohřívat kuřecí kousky, které můžete při hraní ujídat. Není to tak úplně herní konzole jako spíše velmi dobře vybavené herní PC. KFC jej bude vyrábět s výrobcem počítačového příslušenství Cooler Master. Konzole by údajně měla být schopná hrát hry v rozlišení 4K při 240 snímcích za sekundu, čemuž nechce nikdo věřit.

https://www.czechcrunch.cz/2020/12/dopreje-vam-hrani-ve-4k-a-udrzi-vase-krupave-kure-teple-herni-konzole-od-kfc-opravdu-neni-vtip/

CYBERPUNK 2077

Po dlouhých letech čekání vyšla open world akční dobrodružná hra Cyberpunk 2077. Hra je zasazena do Night City, megalopole posedlé mocí, půvabem a tělesnými modifikacemi. Vaše postava se jmenuje V a jste nájemný zločinec, který pase po jedinečném implantátu, jenž je klíčem k nesmrtelnosti, což je smyslem celé hry.

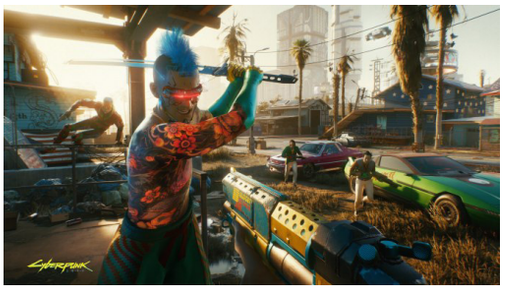

Audience v kabinetě

Ve všední dny přicházíme do kontaktu s našimi profesory a profesorkami a známe je jen ze školního prostředí. Jací ale jsou, když vyjdou ze školy a skončí vyučování? Co dělají ve svém volném čase? Co mají, a nemají rádi a čím se zabývají? V rozhovoru s profesorkou francouzštiny a tělesné výchovy Andreou Mottlovou, která je i třídní profesorkou primy, se dozvíte nejen to.

Autorky: Kateřina Dlasková, I.A a Ester Železná, III.A

Jaké máte vzpomínky na střední školu?

Na střední školu mám vzpomínky moc hezké. Chodila jsem na gymnázium v Mladé Boleslavi a jak kantoři, tak spolužáci byli skvělí. Byla jsem ve třídě s hodně sportovci a to byli perfektní lidi, dodnes se scházíme. Moje třída byla zaměřená na biologii, chemii a fyziku, takže jsme byli takoví přírodovědci. Jak jsem říkala, na střední školu jsem mám tedy jenom příjemné vzpomínky.

https://www.gymnazium-hostivice.cz/vyucujici/

Jaké záliby máte, nebo jste měla v dětství?

Už od dětství je mojí velkou zálibou sport. Dřív jsem hrála na hudební nástroje, dělala jsem sportovní gymnastiku, s rodiči jsem jezdila na dovolené a tam jsme taky hodně sportovali, jezdili jsme na kole. Spíš mám tedy záliby týkající se sportu, ráda mám i hudbu a v současné době mám ráda společnost rodiny, takže hodně času trávíme na výletech v přírodě.

Jaký sport děláte nejraději?

Nyní mám ráda dlouhé běhy, u kterých si vyčistím od všeho hlavu. Ale i ráda jezdím na kole, dělám jógu, nevyhýbám se žádnému sportu.

Vaříte ráda?

Vařím moc ráda. Vařím několikrát denně, protože kluci mají teplé jídlo v podstatě třikrát denně o víkendu, v týdnu třeba dvakrát. Nevadí mi to, vařím ráda.

Jaká jídla nejraději připravujete?

My jsme známí tím, že připravujeme hlavně zdravá jídla, takže cizí lidé se u nás asi nenají. Úplně nejradši ale vařím štědrovečerní večeři. To znamená rybí polévku, bramborový salát a kapra

Máte ráda cestování?

Cestování mám hodně ráda, dřív jsem cestovala často a hodně daleko, nejdříve sama, protože se mnou nikdo do těch dálek nechtěl jezdit. Dnes se, protože máme děti, zaměřujeme na kratší vzdálenosti po Evropě. Ale cestuji opravdu hrozně ráda. Teď vlastně cestuji po Česku, ta omezení s

koronavirem mi nějak nevadí a je hezké poznávat hezká místa České Republiky.

V jaké zemi jste byla naposledy?

Vzhledem k současné koronavirové situaci bylo poslední zahraniční zemí Slovensko, protože jsme byli ve Vysokých Tatrách.

Jaký způsob dopravy je pro vás nejpříjemnější?

Pro mě je nejpříjemnější chůze, i přestože to není úplně doprava. Ráda chodím pěšky i na delší vzdálenosti a jinak co se týká dopravních prostředků, mám ráda kolo a auto, protože si člověk zastaví kde potřebuje, jede kam chce a není moc vázaný na další lidi.

Chodíte na procházky do přírody?

Do přírody chodím ráda, nejradši mám procházky v horách a po lese. Co se týká procházek v běžném životě, snažím se chodit ven každý den a vzhledem k tomu, že jsme se před měsícem přestěhovali, teď ráda poznávám okolí našeho nového bydliště.

Máte ráda zvířata?

Ano, zvířata mám ráda. Hlavně mám ráda třeba koně a psy.

Máte, nebo chcete domácího mazlíčka?

Momentálně dalšího mazlíčka neplánuji, už mám dvě velká zvířata, která se jmenují Adámek a Štěpánek (smích).

Hrála jste, nebo hrajete na nějaký hudební nástroj?

Hrála jsem odmalinka na tři hudební nástroje - klavír, lesní roh a na zobcovou flétnu. Teď si na klavír zahraji jen, když trénuji se synem do hudebky.

Kolik umíte jazyků a jaké to jsou?

Já umím jenom česky, ale papíry a dokumenty mám i z francouzštiny, němčiny a angličtiny. Tu angličtinu ale umím špatně.

Jaký posloucháte nejradši žánr hudby?

Mám ráda téměř všechny žánry, nemám vyhrazený jenom jeden.

Jaký je váš oblíbený zpěvák/zpěvačka nebo kapela?

Mám ráda hodně zpěváků, ale favorita konkrétně nemám. Ale mám třeba ráda kapelu Rammstein, líbí se mi jako celek.

Máte oblíbenou knihu?

Já mám ráda všechny možné cestopisy, potom třeba knihy o Leonardu DaVinci a v poslední době mám oblíbenou autorku Alenu Mornštajnovou.

Díváte se na filmy?

Na televizi nebo na filmy se moc nekoukám, ale ze starších filmů mám ráda francouzskou komedii, která se jmenuje Kopyto, protože mám pocit, že scénář toho filmu psali asi podle mě(smích). Hlavní postava je smolař a přijde mi, že některé scény jsou opravdu podobné mému životu. Je to takové oddechové, protože už mě v tom filmu nic nepřekvapí.

Máte tedy oblíbeného herce nebo herečku?

Z českých herců mám ráda například Ondřeje Vetchého a Ivana Trojana.

https://www.filmovamista.cz/7026-Kopyto

Hlášky našich profesorů

V redakci školního časopisu si přejeme naše čtenáře nejen informovat a vzdělávat, ale také nějak pobavit. A co může studenta pobavit více, než vtipné hlášky jeho oblíbených profesorů? Samozřejmě, nejslavnějším učitelským citátem vždy bude známé cimrmanovské „debil, blbeček“. Nicméně doufáme, že tyto vybrané výroky našich učitelů se tomu co nejvíce přiblíží.

Autoři:
Václav Novák, VI.A
Terezie Babická, IV.A

Petra Šnajberková: Ale jako nesmíte zase zatrollit to heslo na Bakaláře.

Andrea Mottlová: Když už si radíte, tak to zkuste aspoň potichu.

Jana Tomsová: Musíme se smířit s tím, že budeme dělat takové malé Národní obrození...sami pro sebe bohužel.

Milan Pospíšil: Kdyby se vám zdálo, že píšu jako prase, tak se vám to nezdá.

Vojtěch Veverka: Ta kytka se tak ožrala, až se uchlastala k smrti.

Jana Tomsová: *přijde do třídy, kde je málo žáků* Aaa…máme tady takovou intimní sestavičku.

Vojtěch Veverka: *popisuje přesličku*...No je to něco mezi bombou a zubním kartáčkem.

Markéta Baleková: Jelikož je synovi špatně, tak jsem ho samozřejmě poslala do školy.

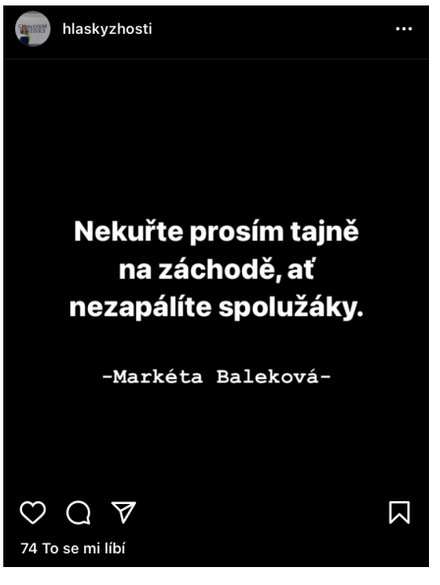

Vladimír Němec: Ten amatérský napodobitel Karla Gotta teď odejde a provede trasu k ředitelně a zpátky, celkem dvakrát.

Jitka Husáková: *přijde do třídy, kde po sobě dva studenti stříkaly voňavky*

Ježišmarja fuj, tady to smrdí jak v levným bordelu.

Iveta Juklíčková: „Vrátím se.“ Jana Tomsová: „Nevyhrožuj.“

Jana Trousilová: Odložte ty lahve… si tady přijdu jak ve vinárně.

Vladimír Němec: Lítala tu moucha. Možná to byl miniaturní dron amerických imperialistů.

100 let od narození Zdeňka Milera, otce proslulého Krtečka

Autor: Petr Kloc, V.A

Krteček byl a je nedílnou součástí dětství každého z nás. Snad každý na něm vyrůstal a sledoval jeho příhody se zvířecími kamarády. 21. února připadá 100 let od narození jeho autora, výtvarníka Zdeňka Milera.

https://www.blesk.cz/clanek/celebrity-ceske-celebrity/164180/zdenek-miler-mel-tajemstvi-vime-jake.html

Zdeněk Miler byl český režisér, scénárista a výtvarník animovaných filmů pro děti. Narodil se 21. února 1921 v Kladně a vystudoval Státní grafickou školu a Vysokou školu uměleckoprůmyslovou v Praze. Nejdříve chtěl malovat jen obrazy, ale po uzavření vysokých škol odešel v roce 1941 do Zlína. Zde pracoval jako animátor a kreslíř v oddělení trikového filmu a o rok později jako animátor ve zlínských filmových ateliérech. V roce 1945 přešel do studia Bratři v triku, které vedl další slavný animátor Jiří Trnka. Zdeněk Miler poté vyhrál soutěž o logo tohoto studia- tři malí kudrnatí kluci v námořnických tričkách. Začal také psát povídky. Jeho prvním kinematografickým počinem byla loutková reklama na léky Červená Karkulka a jeho první film O milionáři, který ukradl slunce. Dále to byly filmy Rudá stopa či Romance helgolandská. S manželkou Emílií Milerovou měl dvě dcery, Kateřinu a Barboru.

https://www.astro.cz/clanky/ostatni/astronaute-krtecek-a-andrew-feustel-zvou-na-tyden-vedy-a-techniky.html

Do svých animovaných filmů chtěl zakomponovat zvířátko, které ještě v žádných pohádkách nehrálo. Dlouho přemýšlel, ale nic ho nenapadlo. Jednoho dne však na procházce zakopl o krtinu a nápad byl na světě. Film Jak Krtek ke kalhotkám přišel byl uveden roku 1957 a Zdeněk Miler na něm pracoval téměř dva roky. Film byl natolik úspěšný, že si vynutil mnohadílná pokračování, na kterých pan Miler pracoval až 16 hodin denně. Seriál o Krtečkovi není mluvený, s výjimkou prvního dílu. Krteček a jeho kamarádi vydávají zvuky citoslovce, což jsou hlasové záznamy jeho dvou malých dcer.

Krteček se proslavil jak u nás, tak po celém světě. Stal se tak součástí knih, leporel, omalovánek nebo hraček. Celý život se autor důsledně bránil nabídkám ke komerčnímu využití této postavičky. V roce 2011 si americký astronaut Andrew Feustel vzal plyšovou figurku Krtečka jako maskota na misi STS-134 raketoplánu Endeavour. Jeho manželka má totiž české předky.

https://ct24.ceskatelevize.cz/kultura/1625222-co-vsechno-maji-bratri-v-triku-na--triku-vecernicky-i-toma-a-jerryho

Zdeněk Miler je také autorem dalších slavných animovaných seriálů, jako např. O zvědavém štěňátku, O cvrčkovi nebo O kohoutovi a slepičce. Tvořil ale také krásné ilustrace k dětským knížkám, jako např. ke knize Vladislava Vančury Kubula a Kuba Kubikula anebo Františka Hrubína Kuřátko a obilí. Mezi jeho významná ocenění patří např. ocenění Benátského lva na filmovém festivalu pro děti, cena festivalu Montevideo nebo Medaile Za zásluhy I. stupně.

Zdeněk Miler zemřel 30. listopadu 2011 v Nové Vsi pod Pleší ve věku 90 let. Letos v listopadu si tak připomínáme i výročí úmrtí jednoho z nejvýznamnějších výtvarníků animovaných dětských filmů a autora postavy našeho dětství již výše zmiňovaného Krtečka.

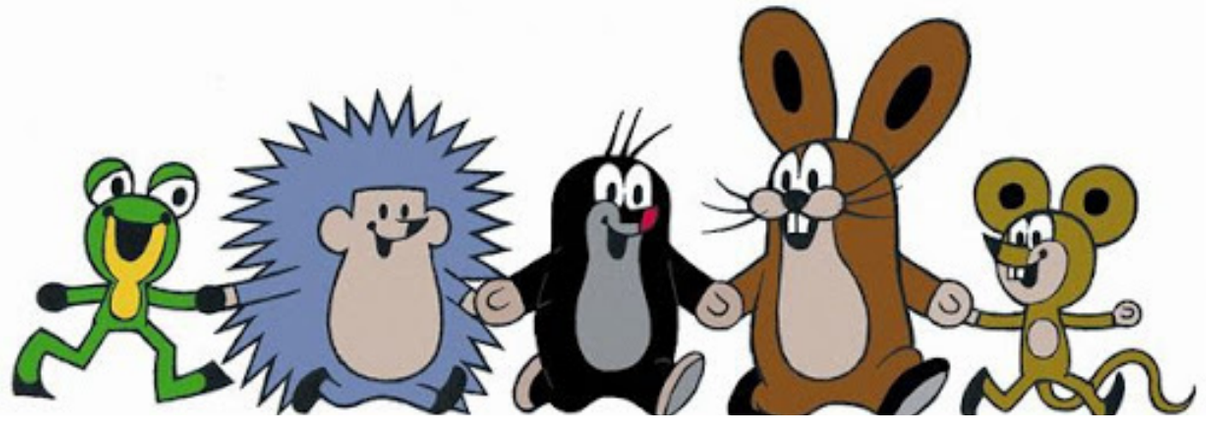

http://blog.skritekvitek.cz/o-krtkovi-o-serialu-krtecek/

Kutálející se pavouk

Autorka: Kristína Ščerbíková, IV.A

Možná, že jste už někdy slyšeli o zvláštním druhu pavouka, který se dokáže pohybovat nejen běžnou ,,pavoučí“ chůzí, ale i trochu méně obyčejným způsobem. Tenhle speciální druh pavouka byl objeven roku 2008 na Technické Univerzitě v Berlíně, profesorem Ingem Rechenbergem, který jeho exemplář získal na poušti Erg Chebbi v Maroku. Podle jeho objevitele byl také pojmenován. Jeho latinský název je cebrennus rechenbergi, ale možná ho znáte pod názvem marocký flick-flack pavouk.

https://www.livescience.com/45464-flic-flac-spider.html

Tenhle pavouk je noční živočich, který loví hlavně moly, ale nemyslete si o něm, že je to nějaký velikán, měří pouze něco kolem 2-3 centimetrů. A co je na něm tak speciální? No určitě to, že se dokáže pohybovat kutálením. Když se potřebuje ubránit před predátorem, udělá zvláštní pohyb, podobající se kotrmelci a kutálí se po písečných dunách. Dokáže tím vytvořit mnohem vyšší rychlost a taky líp zanikne v písku, jelikož se mu podobá zbarvením. Svým kutálením tvoří do písku trasy, které vypadají, jako přerušovaná čára na silnici. Jeho objevitele, Inga Rechenberga, napadlo vzít tenhle geniální způsob pohybu a vytvořil jeho zvětšený model, jenže jako robota. Při ukázce, jak se tento robot pohybuje na poušti, bylo vidět, že po sobě zanechává téměř stejné stopy, jako originální pavouk.

Jak už bylo řečeno, marocký flick-flack pavouk je noční živočich. Ale jak tedy přežívá ty horký dny na poušti? Na to má taky svůj speciální způsob. Ze své pavučiny a písku si tvoří duté věžičky, do kterých se na den ukryje, aby se ochránil před predátory. Musíme uznat, že tenhle geniální pavouk se opravdu naučil žít v poušti.

Vyhraj!

Organizátorka: Bianka Poláčková, VI.A

V rámci našeho časopisu a projektu IKAP jsme si pro vás připravili botanickou hádanku, ve které budete dokonce moci vyhrát věcné ceny. V každém čísle našeho časopisu budete mít popsanou jednu rostlinu a na ní označená některá písmena do tajenky. Písmena pak doplníte a vytvoříte jedno slovo. K tomu napíšete definici a příklad a pošlete na email casopisgehacko@gmail.com. Za náš tým vám přejeme příjemnou zábavu při hádání!

Toto je druhá část tajenky. První najdete v prvním čísle.

Dnes se budeme zabývat aromatickou rostlinkou mnoha využití. Roste spíše na světlých stanovištích, jako jsou suché travnaté porosty, světlé křoviny nebo například okraje lesů či živých plotů. Co se týče světového rozšíření, zcestovala tato rostlina svět. Porůstá celé území Evropy a roste také v Malé Asii, na Kavkaze, v jižní Číně, a dokonce se dostala i do severní Ameriky.

Je to vytrvalá bylina rostoucí do výšky od 20 do 90 cm. Lodyha je načervenalá a v průřezu čtyřhranná. Drobná latovitá květenství jsou tvořena růžovými nebo bílými květy a můžeme si na nich všimnout významného poznávacího znamení, což jsou korunní pysky. Horní je vzpřímený a vykrajovaný a dolní pysk je trojdílný. Taky toto kvítko bývá mírně chlupaté.

Jak již bylo zmíněno dříve, je toto bylí velice multifunkční. Její nať se používá jako koření, například na jedno z nejpopulárnějších jídel italské kuchyně. Taktéž, jak už to tak u léčivých bylin bývá, má pro lidský organismus některé příznivé účinky. Tak například se používá k pročišťování zahlenění plic, pomáhá při suchém kašli dalších nemocech průdušek. Jak název samotné bylinky napovídá, má velmi pozitivní a dobré účinky na lidskou mysl.

Tak se dobře zamyslete. Víte, co je to za rostlinu?

1

	1					7	

2

	6			4				

Rozhovor

Anežka Rusevová

Zpracoval: Petr Kloc, V.A

V rámci rozhovorů pro náš školní časopis jsem si dovolil pozvat známou herečku Anežku Rusevovou, která hraje v mnoha známých českých seriálech a divadlech a pracuje dokonce i v zahraničí. Jak koronavirus zasahuje do její herecké profese nebo jaké jsou její koníčky? To se dozvíte v tomto rozhovoru.

Jak se máte?

Děkuji, docela dobře. Vzhledem k situaci, která nás už rok trápí, bych se asi mohla mít líp, ale zaplaťpánbůh zatím jsem zdravá a mám co jíst, takže se mám dobře!

http://www.anezkarusevova.com/bio

Co jste studovala? (SŠ, VŠ)

Chodila jsem na Arcibiskupské gymnázium v Praze a po maturitě jsem vystudovala herectví činoherního divadla na pražské DAMU (Divadelní fakulta Akademie múzických umění). Během studia jsem také absolvovala roční stáž na herecké škole HfS Ernst Busch v Berlíně.

Jakou jste měla brigádu?

Vždycky jsem se hodně motala okolo divadla, takže jsem léta dělala uvaděčku na Letních shakespearovských slavnostech, pak také ve Švandově divadle v Praze, kde jsem i chvíli pracovala za barem. Po DAMU jsem také pár let vařila kafe v jednom kavárenském řetězci a pracovala na Informacích Národního divadla.

Jakou knížku z povinné četby si pamatujete a ovlivnila vás?

Literaturu jsem měla vždy ráda, patřila k mým oblíbeným předmětům. Z povinné četby mě asi ovlivnilo více knížek. Hodně se mi ve své době líbily romány Victora Huga, Zvoník u Matky Boží či Bídníci. A pak mě fascinovaly romány Fjodora Michajloviče Dostojevského Zločin a trest nebo Běsi.

Jaký byl váš nejsilnější zážitek ze střední školy?

Asi že jsem nepropadla z matematiky a odmaturovala s vyznamenáním!

Kde momentálně pracujete?

Před rokem jsem dala výpověď v Městském divadle Kladno, kde jsem byla 4 roky ve stálém angažmá. Momentálně jsem tzv. na volné noze, hraju ve více divadlech. Tedy vzhledem k pandemii momentálně nehraju, ale za normálních okolností bych hrála v Divadle Bez zábradlí, s brněnskou společností stageart.cz v Divadle Bolka Polívky a také s nezávislými divadelními soubory Tygr v tísni a Depresivní děti touží po penězích. Nově zkouším také v Divadle Studio Dva. Mimo divadlo pravidelně natáčím, především nekonečný seriál Ulice.

V jakých filmech nebo seriálech jste hrála nebo zrovna hrajete?
Mimo zmíněnou Ulici jsem hrála v seriálech Vinaři 2 a Ohnivý kuře, v detektivních seriálech Atentát, Vzteklina, Kriminálka Anděl. Letos jsem si zahrála ve 3. řadě hororového seriálu Haunted, který bude na Netflixu, tak z toho mám velikou radost. Hrála jsem v televizních filmech Zádušní oběť a Doktor pro zvláštní případy. Loni jsem natáčela film s Tomášem Vorlem Cesta domů a zahrála jsem si také v německém filmu Walpurgisnacht – Die Mädchen und der Tod, který se natáčel v Čechách. Větší filmová role je zatím můj nesplněný sen, tak doufám, že se mi jednou splní.

Vy pracujete také v zahraničí. Čemu se tam věnujete?
Při svém studiu v Berlíně jsem navázala mnoho kontaktů a díky tomu jsem mohla hrát v několika divadelních představeních v Berlíně a 2 roky jsem hrála v Gostner Hoftheater v Norimberku. Loni se mi podařilo najít v Berlíně hereckou agenturu, která mě zastupuje. Doufám, že se mi díky tomu třeba podaří v Německu natáčet. Jinak žiju v Praze, do Berlína se snažím pravidelně vracet.

S jakým slavným hercem nebo herečkou, jak z Česka, tak ze zahraničí, byste chtěla natáčet nebo hrát v divadle?
Aktuálně zkouším v divadle se Zlatou Adamovskou a Ilonou Svobodovou a režíruje to Ondřej Sokol. Takže se slavnými herci se teď zrovna potkávám a je mi ctí s nimi pracovat. Jinak herců i hereček, s kterými bych si chtěla zahrát je spousta…pořád čekám, kdy zavolají z Hollywoodu, že se mnou chce točit Leonardo DiCaprio, ale zatím furt nevolají…

Co vás baví více- vystupovat před kamerou nebo hrát v divadle před diváky?
Baví mě obojí. Vždy jsem více inklinovala k divadlu, u kterého jsem vyrostla, ale svět filmu a natáčení jsem si velmi zamilovala.

V jakých divadelních hrách vás potom, co otevřou divadla, můžeme vidět?
Až divadla otevřou, tak snad proběhne premiéra komedie Tři grácie z umakartu ve Studiu Dva, obnovená premiéra hry Jak umřít na rokenrol v kladenském divadle. Dále ve Hře, která se zvrtla v Divadle Bez zábradlí či v komedii The Naked Truth, kterou hrajeme v Brně a hodně na zájezdech po celé republice.

Jaké jsou vaše koníčky?
Dříve jsem se hodně věnovala tanci a závodně jsem dělala moderní gymnastiku. S láskou se věnuji našemu ročnímu erdelteriérovi a třem kocourům nalezencům. A pak… je to sice klišé, ale má práce je mi koníčkem.

Kolik cizích jazyků umíte a jaké to jsou?
Mluvím plynně německy, občas jsem z němčiny i překládala. Domluvím se obstojně anglicky a francouzsky. Několikrát jsem začala s italštinou, ale daleko jsem se zatím nedostala.

Chtěla byste něco vzkázat čtenářům?

Moc vám přeji, abyste se co nejdříve mohli vrátit do školy a k tomu co vás baví. A abyste to mohli dělat naplno bez nějakých omezení.

Lukáš Ryba

Zpracovala: Bianka Poláčková, VI.A

Lukáš Ryba je nejen zapálený skaut, ale i lékařský genetik. V tomto rozhovoru Vám poodhalí něco ze své profese lékařského genetika. Jedná se o obor, který má určitě velkou budoucnost, a proto stojí za to si přečíst alespoň základní informace.

Lukáši, řekni nám něco o své práci. Čím se vlastně živíš?

Momentálně pracuji ve FN Motol jako lékařský genetik. Je to práce, která je velmi zajímavá. Zabývám se spíš než léčením lidí, což v té genetice vlastně ani moc nejde, vědeckou prací, což znamená vyhodnocování dat získaných pomocí metod sekvenace nové generace. Tato metodika je v dnešní době velmi populární, protože nám pomáhá získat informace o sekvenci DNA prakticky od A až do Z. Mým úkolem je tato data vyhodnocovat.

U nás se staráme o pacienty s velmi těžkým onemocněním, většinou nějakou mentální retardací a podobně, u kterých nás zajímá, čím to je, protože velká část retardací není způsobena nějakým prenatálním inzultem-to znamená nějakou chybou během porodu a podobně-ale nějakým genetickým vlivem. A nás teda zajímá, čím to je, abychom pacienty mohli správně diagnostikovat a mohli je zařadit do správné škatulky a pak jim časem i pomoci, což je samozřejmě hudba budoucnosti.

Proč to nejde už dnes?

I přes to, že v dnešní době už opravdu dokážeme člověka osekvenovat od A do Z, naše znalosti opravdu ještě nedostačují rychlosti, jakou se tato technologie rozvinula a o spoustě variant, které u pacientů najdeme, můžeme povědět pouze že tam jsou, ale ještě nedokážeme říct, jestli něco způsobují nebo ne. To je něco, co se snažíme doplňovat a poznávat hlouběji. Metody poznání jsou nicméně složité a vyžadují poměrně rozsáhlou mezinárodní spolupráci. Je potřeba spousty funkčních studií, ve kterých zkoušíme vytvořit nějakou podobnou mutaci u modelového organismu-myši například-a potom se díky tomu snažíme objasnit, jestli ta varianta, kterou vidíme u člověka, opravdu způsobuje něco podobného té myši a následně můžeme říct, jestli je tato varianta kauzální pro to určité onemocnění.

Ty se tedy specializuješ na mentální retardaci?

Co se týká mě, moje dizertace se specializuje na neurovývojová onemocnění, kam patří právě mentální retardace, autismus a podobně. Nicméně to, co u nás na oddělení děláme, není pouze mentální retardace. Pracujeme se vším od Downova syndromu, přes onkologické pacienty, až po prenatální diagnostiku.

Chodí k nám i spousta zdravých lidí, kteří mají například nějakou zátěž v rodině, například onkologickou, a přijdou za námi, že je zajímá, jestli je tam u nich nějaká pravděpodobnost, že budou mít stejný problém. Spousta pacientů jsou ženy, u kterých vyšel špatně nějaký ze screeningů v průběhu těhotenství.

Podílí se na vaší práci více odvětví? Dochází tam k nějaké spolupráci?
Určitě. My hodně spolupracujeme s psychiatry, s neurology a podobně. U onkologických diagnóz s onkology, chirurgy... Samozřejmě u dětí spolupracujeme s pediatry, u dospělých s internisty. Spoustu věcí musíme mít potvrzeno přes nějaké zobrazovací metody, například ultrazvuky, magnetické resonance, abychom věděli, jestli jsou tam orgánové změny. S gynekology hodně spolupracujeme v rámci prenatálních diagnostik. Je to obor, který má velmi širokou síť dalších spoluprácí. Není to něco, co by stálo úplně na okraji.

Takže jak celý ten proces vlastně funguje? Kdo jsou vaši pacienti?
Většinou tam k nám přijde někdo, například nějaká ta paní se špatným screeningem a my jí potom oznámíme, jaká je pravděpodobnost, že její dítě bude mít nejčastější syndrom, Downův syndrom. Následně můžeme poprosit jiného specialistu, aby udělal amniocentézu-odebral plodovou vodu a se získanou DNA můžeme pracovat a vyhodnocovat ji.

U onkologických diagnóz přijde pacient, který má v rodině nádorů víc a zajímá se, jestli je tam nějaká genetická zátěž.

U mentálních retardací jsou to obvykle rodiče s dítětem, které poslal nějaký pediatr, protože vidí, že je tam nějaký insult a to dítě se nevyvíjí tak, jak by mělo. Samozřejmě pokud se narodí dítě, které už je od začátku postižené a je to na něm vidět už od novorozence, tak my se chodíme dívat, jestli na tom dítěti nevidíme nějaký syndrom.

Bohužel u těch složitějších případů, není moc, jak pomoci. My můžeme těm rodičům stanovit, co je to za syndrom a podobně, ale tomu dítěti velmi často nejsme schopni pomoct. Taky můžeme říct, jaká je pravděpodobnost, že jejich další dítě bude mít podobné obtíže. Případně pokud to dítě bude dostatečně schopné se rozmnožit, tak s jakou pravděpodobností ono předá tento svůj problém dál.

U těch onkologických diagnóz je to trošku jiné, typickým příkladem je Angelina Jolie, která má zmiňovaný gen BRCA2 patogenní a ta si nechala odstranit prsa i ovaria a tím pádem zamezila tomu, aby se u ní karcinom objevil.

Jak dlouho trvá, než pacient dostane výsledky?
Tady moc záleží, jestli ta diagnóza je nějakým způsobem jasná. Například když máme nějaký gen spojený s daným syndromem, je to docela rychlé. Například typický je gen BRCA2, který je velmi dobře spojený s karcinomem prsu a ovarií. Pokud v rodokmenu vidíme víc žen, které tím trpěly, pak je to velmi rychlé, to je záležitost týdnů.

U pacientu s mentální retardací, kde není nějaká další dysmorfie, například typické známky v obličeji, nějaké orgánové změny a tak podobně, tomu se potom říká diagnostická odysea. A jsou to pacienti, které uzavíráme třeba po 20 letech. Od té doby, co přišli k nám do ambulance, se mnohé změnilo. To sekvenování nové generace se vyvinulo v posledních 20 letech. Ale v posledních 20 letech se vyvinuly různé metody, výrazně klesla jejich cena a diagnostika se tak výrazně usnadnila. U spousty pacientu můžeme říct, že nějaká ta varianta tam je, ale nic o ní nevíme a musíme počkat několik let, než poznání dožene informaci. Mezinárodních studií a mezinárodních spoluprácí je spousta, takže teď to jde taky moc rychle dopředu. Existuje vlastně spousta databází, kde hledáme.

Jak ses vůbec právě k tomuhle oboru dostal?
Mně to přišlo jako dobrý nápad vzhledem k tomu, že jsem studoval na přírodovědě molekulární biologii a biochemii. Zdálo se mi, že je to v medicíně takový průnik obou dvou mých oborů, kterými jsem se zabýval.

Myslíš si, že má tenhle obor velkou budoucnost?
Rozhodně! S tím, jak se metody zlepšují, bude mít genetika pořád větší a větší slovo v mnoha ohledech. V dnešní době už se ví, že u polygenních onemocnění, jako je třeba obezita a vysoký krevní tlak, můžeme lépe stanovit rizika. Také se rozvíjí farmakogenetika, která dokáže stanovit riziko podávání některých léčiv, která by v určité dávce mohla být pro některé lidi nebezpečná. Typickým příkladem může být třeba mutace genu RIR2, kdy v okamžiku, kdy se jedinci podá některý typ anestetika, který by byl v normálním případě naprosto neškodný, se může během operace vyvinout v maligní hypertermie, která ho může velmi účinně zabít.

Z vyprávění mám trochu pocit, že je genetika smutná věda...
Genetika je ne vždy smutná věda. Jsme schopni něco odhalit a spoustě lidem pomoct. My vlastně pracujeme na úrovni generací a dalších budoucích dětí těch rodičů.

V dnešní době existuje metoda, které se říká preimplantační diagnostika, což vypadá tak, když to řeknu lidsky, že se vyrobí dítě ve zkumavce a z těch embryí, která z toho vzniknou, se odebere několik buněk, které se vyšetří a zjistí se, jestli to embryo danou nemoc má nebo nemá a teprve potom se přenese do dělohy. Samozřejmě asi nebudeme řešit etiku, nicméně to funguje a používá se to.

Občas dokáže zachránit životy, když například u rodičů některého postiženého najdeme gen, který může tomu člověku říct, že u něj bude v budoucnu nějaký problém. Takže pokud je ochotný to slyšet, dokážeme mu takovou informaci podat.

Samozřejmě jinak moc pomoci neumíme. Dokážeme pomoci vědomostí, můžeme říct, jaká je prognóza, na co si mají dávat pozor a podobně.

Vnímáte ve vašem oboru nějak koronavirus?

Nijak výrazně se nás to nedotýká. My jsme samozřejmě doktoři v záloze, takže když bude nějaký problém, budeme posunuti do první linie. Půjdeme na nějakou covid jednotku a budeme odebírat vzorky. Zatím k tomu na našem oddělení nedošlo, i když si myslím, že to časem přijde…

Moc děkuji za rozhovor.

Rádo se stalo.

Připomínky a návrhy studentů

Jak již zaznělo v mém úvodním komentáři, v této nepravidelné rubrice se budu zabývat komentováním třech nejčastěji zmiňovaných připomínek/návrhů v dotazníku. Chci zároveň poděkovat všem, kteří poslali nějaký návrh. Počet odpovědí ke dni 9.1. byl neuvěřitelných 134 a vzhledem k tomu, že jsme čekali několikanásobně menší číslo, jste nás mile překvapili. Proto ještě jednou DĚKUJEME!

Zpracoval: Michal Králík, VI.A

1) V časopisu bych uvítal více článků o dění v naší škole (např. co se děje s penězi z andělů).

Odpověď: O tom, co se ve škole děje, se dozvíte v rubrice Dění ve škole, ve které bude Vojta Brodský pravidelně informovat o nových událostech ve škole, které se staly od vydání minulého čísla.
Co se týče obecných informací (viz peníze z andělů), tak třetí číslo našeho časopisu bude výročním speciálem k 10 letům od založení Gymnázia Hostivice. Dozvíte se v něm nejen informace o tom, co všechno se odehrálo na naší škole za 10 let její existence, ale i co se odehrálo předtím, než vznikla.

2) Chci, aby se zavedla rubrika na sezónní témata (např. státní svátky, svátky obecně apod.).

Odpověď: Některé významné události jsou popisovány v rubrice Významná historická výročí. Co se týče svátků, jako jsou Vánoce, Velikonoce atd., ty jsme se rozhodli nezařazovat vůbec, kvůli relevantnosti. Konkrétním příkladem může být druhé číslo tohoto roku, které vychází po půlce ledna – Vánoce již nejsou aktuální.

3) Chce to jiný font, časopis působí moc úředně, více obrázků, bílé pozadí…

Odpověď: Jak říká staré české rčení – „Sto lidí, sto chutí.“ Tímto se řídíme i my. Z mnoha připomínek ke grafické stránce jsme si mnoho vzali a myslím si, že výsledky jsou vidět již v tomto čísle. Častokrát se odpovědi lišily, kde jedna strana zastávala názor A a druhá B. Proto jsme se rozhodli teď vyzkoušet nový vzhled. Pokud však máte konkrétní grafický návrh, neváhejte nám jej zaslat na mail našeho časopisu1, budeme jen rádi. Je vysoce pravděpodobné, že si z něj něco odneseme a možná ho i použijeme :)

Výtvory studentů

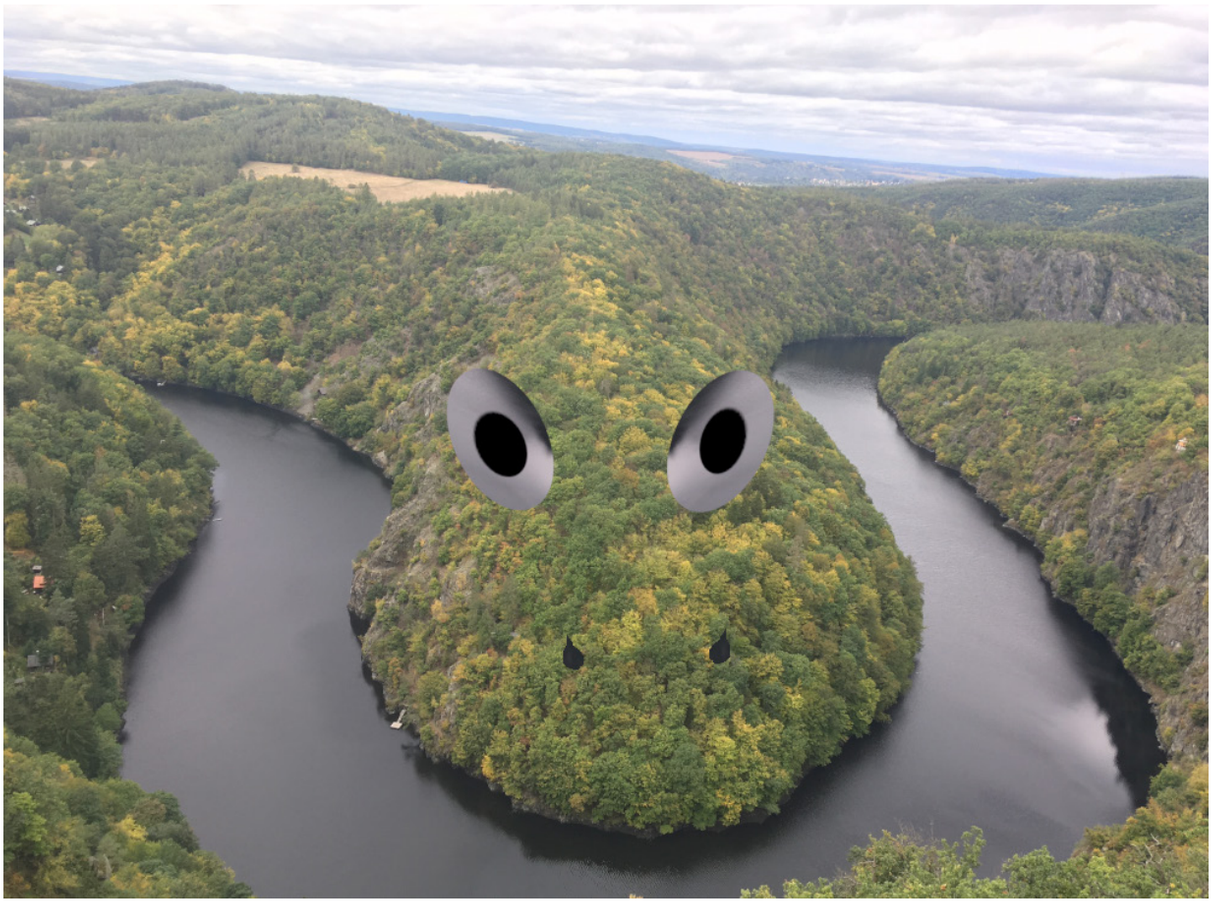

Šéfredaktor
Michal Králík (VI.A)

Editor
Dominik Černoch (VI.A)

Konzultace
Jana Reichelová
Eva Srbová

Redaktoři
Vojtěch Brodský (VI.A)

Denisa Černochová (VI.A)

Kateřina Dlasková (I.A)

Petr Kloc (V.A)

Eliška Košanová (IV.A)

Bianka Poláčková (VI.A)

Kristína Ščerbíková (IV.A)

Viola Jana Tošková (I.A)

Ester Železná (III.A)

Václav Novák (VI.A)

Terezie Babická (IV.A)

GYMNÁZIUM
HOSTIVICE

GHáčko

2021